

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 556/2012-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. O., B., zastúpeného advokátkou JUDr. E. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 2 T 116/2008 z 15. marca 2011, uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 To 91/2011 zo 7. septembra 2011 a postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 18893/2012-61/D/284 zo 7. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. O. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. augusta 2012 (po doplnení 13. septembra 2012 a 19. októbra 2012) doručená sťažnosť M. O., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu

a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 116/2008 z 15. marca 2011, uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 To 91/2011 zo 7. septembra 2011 a postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) vo veci sp. zn. 18893/2012-61/D/284 zo 7. júna 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že bol účastníkom dopravnej nehody, ku ktorej došlo 2. apríla 2007 a pri ktorej ako poškodený utrpel viaceré zranenia. Podľa vyjadrenia sťažovateľa rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 116/2008 z 15. marca 2011 bola osoba obžalovaná z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) oslobodená spod obžaloby. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie okresný prokurátor príslušnej prokuratúry, ale krajský súd ho uznesením sp. zn. 1 To 91/2011 zo 7. septembra 2011 zamietol.

Sťažovateľ uviedol, že proti právoplatnému rozhodnutiu v tejto veci podal ako poškodený podnet na podanie dovolania ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) a generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“).

Na jeho podnet mu odpovedalo ministerstvo spravodlivosti listom sp. zn. 18893/2012-61/D/284 zo 7. júna 2012 tak, že podnet odložilo. Sťažovateľ uviedol, že táto písomnosť bola jeho právnej zástupkyňi doručená 14. júna 2012. Sťažovateľ vyslovil názor, že podaním podnetov vyčerpal všetky dostupné právne prostriedky na ochranu svojich práv, a preto sa domnieva, že doručením odpovede ministerstva spravodlivosti mu začala plynúť dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu.

V doplnení sťažnosti sťažovateľ uviedol, že pokiaľ ide o podnet generálnemu prokurátorovi, ten vybavila prokurátorka Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) listom č. k. XV/1 Pz 184/12-11 zo 14. júna 2012 tak, že ho odložila. Vo vzťahu k uvedenému sťažovateľ dodal, že oznámenie generálnej prokuratúry o spôsobe vybavenia jeho podnetu bolo jeho právnej zástupkyňi oznámené až 19. októbra 2012.

V sťažnosti sťažovateľ argumentoval tým, že rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu *„sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, ako aj na nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia, a ktorými rozhodnutiami došlo i do zásahu práv sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, pretože obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že predmetnú dopravnú nehodu zaviniť sťažovateľ, keď údajne porušil ustanovenie § 13 ods. 1 a § 14 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z., pričom toto porušenie nebolo nijakým spôsobom preukázané“*.

Sťažovateľ vyjadril nesúhlas s rozhodnutiami všeobecných súdov v tejto trestnej veci, pretože aj napriek tomu, že v čase dopravnej nehody obžalovaný premával svojím motorovým vozidlom po vedľajšej ceste a nedal mu prednosť v jazde ako vodičovi idúcemu po hlavnej ceste, obžalovaného oslobodili spod obžaloby a napokon konštatovali, že dopravnú nehodu zaviniť on sám.

Sťažovateľ uviedol, že v priebehu konania *„opakovane poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 2 Tz 6/2006, ktoré v prílohe prikladám, kde NS SR konštatuje, že na dopravnej nehode zapríčinennej nedaním prednosti v jazde inému vozidlu vždy v rozhodujúcej miere nesie zodpovednosť ten vodič, ktorý porušil povinnosť dať prednosť v jazde; vodič vozidla, ktorý má prednosť v jazde nie je povinný meniť smer alebo rýchlosť jazdy, pokiaľ nič nenasvedčuje tomu, že by hrozil stret s vozidlom, ktorého vodič je povinný dať mu prednosť v jazde...“*.

Sťažovateľ súčasne zdôraznil, že v trestnom konaní mal procesné postavenie svedka – poškodeného, ktorému právny poriadok nepriznáva rovnaké práva ako obžalovanému.

Z uvedeného dôvodu podal ministromi spravodlivosti podnet na podanie dovolania. Tento bol však odložený s odôvodnením, že *„žiadan z účastníkov cestnej premávky nie je oprávnený si vykladať správanie iného účastníka vo svoj prospech, k čomu pred nehodou údajne malo dôjsť zo strany sťažovateľa, ako poškodeného“*. Vo vzťahu k uvedenému sťažovateľ dodal, že takéto tvrdenie *„je v príkrom rozpore s obdobným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR 2 Tz 6/2006“*.

Sťažovateľ súčasne dodal:

„Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu práva na súdnu ochranu, ktoré je garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy došlo aj tým, že porušovatelia v 2. a 3. rade ako všeobecné súdy nepostupovali v súlade s princípmi, na ktorých je právny poriadok postavený, keď na procesné úkony vykonané v trestnom konaní a predložené listinné doklady nereagovali primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s platným právnym poriadkom...“

Sťažovateľ má za to, že postupom porušovateľov došlo k porušeniu jeho práv a základných slobôd garantovaných v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj k porušeniu čl. 7 ods. 5 a čl. 144 ods. 1 Ústavy SR, ktorým je garantované jeho právo na spravodlivé súdne konanie. K. tomuto porušeniu došlo i tým, že medzinárodnou zmluvou o založení Európskeho spoločenstva a so zreteľom na ňu, sú vydávané smernice, ktorými sú garantované nároky poškodených osôb pri dopravných nehodách, ba dokonca zabezpečujú urýchlené vysporiadanie nárokov týchto osôb a ukladajú každému prevádzateľovi motorového vozidla povinne uzatvoriť zmluvu, na základe ktorej je príslušný poisťovateľ povinný vysporiadať nároky poškodených osôb a práve zásahom porušovateľov je zmarená možnosť urýchleného a dobrovoľného vysporiadania jeho nárokov vzhľadom na konštatáciu porušovateľov v odôvodnení ich rozhodnutí o spôsobe škody samotným sťažovateľom. Tak isto má sťažovateľ za to, že došlo k porušeniu jeho práv na súdnu ochranu jednak tým, že obžalovaný nebol uznaný za vinného, aj keď ako vodič vychádzajúci z vedľajšej cesty nedal prednosť sťažovateľovi, ktorý išiel svojim motocyklom po hlavnej, ako aj tým, že porušovatelia konštatovali to, že nehodu spôsobil sťažovateľ - poškodený pri neexistencii konania voči sťažovateľovi, nehovoriac o tom, že náhrada škody v trestnom konaní uplatnená nebola a teda spôsobenie

škody a prípadné stanovenie miery účasti na nehode, nie je vecou trestnou, ale výlučne občianskoprávnou, čím nesporne porušovatelia zasiahli do jeho práva na súdnu ochranu, keď nepriamo konštatáciou uvedenom v odôvodnení rozhodnutí porušovatelia prejedikovali i občianskoprávne nároky sťažovateľa.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1. Práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy SR, na spravodlivé súdne konanie porušením čl. 7 ods. 5 a čl. 144 ods. 1 Ústavy SR a práva sťažovateľa podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním porušovateľov v 1. (pozn.: ministerstvo spravodlivosti), 2. (pozn.: krajský súd) a 3. (pozn.: okresný súd) rade porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu Bratislava I To 91/2011 zo dňa 07. 09. 2011 a rozsudok Okresného súdu Bratislava II. sp. zn. 2 T/116/2008 zo dňa 15. 3. 2011 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Porušovatelia v 1., 2. a 3. rade sú povinní zaplatiť sťažovateľovi nemajetkovú ujmu vo výške 10.000 €.

4. Porušovatelia v 1., 2. a 3. rade sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 323,50 € (1 úkon právnej pomoci podľa § 11 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z. činí sumu 127,16 € a režijný paušál v sume 7,63 € x 2 úkony + 20 % DPH, t. j. 51,05 €) na účet právnej zástupkyne sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu sťažnosti a jej petitu jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ namietal postup troch porušovateľov jeho práv, a teda ministerstva spravodlivosti (označený ako porušovateľ v 1. rade), krajského súdu (označený ako porušovateľ v 2. rade) a okresného súdu (označený ako porušovateľ v 3. rade). Aj keď sťažovateľ v sťažnosti uviedol isté okolnosti prípadu spojené s postupom generálnej prokuratúry v danej trestnej veci, postup tohto orgánu verejnej moci v petite sťažnosti nenamietal.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Konanie pred ústavným súdom je navyše ovládané princípom dispozitívnosti, ktorý vylučuje, aby ústavný súd zapájal

do konania o sťažnosti iný orgán verejnej moci bez výslovného návrhu sťažovateľa (obdobne III. ÚS 41/07, III. ÚS 248/08, III. ÚS 207/2011).

Vychádzajúc z uvedeného sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil len na námietky sťažovateľa vo vzťahu k postupu a rozhodnutiam orgánov verejnej moci explicitne označených v petite sťažnosti.

**K námietkam sťažovateľa o porušení jeho práv rozsudkom okresného súdu
sp. zn. 2 T 116/2008 z 15. marca 2011**

Pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich práv rozsudkom okresného súdu (v sťažnosti označený ako porušovateľ v 3. rade, pozn.) sp. zn. 2 T 116/2008 z 15. marca 2011, ústavný súd sa riadil princípom subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

Z uvedeného vyplýva, že na preskúmanie prvostupňového rozhodnutia a postupu bol v prvom rade povolaný krajský (odvolací) súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať rozhodnutie súdu prvého stupňa v danej veci. Odvolávajúci sa na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09, III. ÚS 292/2012).

**K námietkam sťažovateľa o porušení jeho práv uznesením krajského súdu
sp. zn. 1 To 91/2011 zo 7. septembra 2011**

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Táto lehota sa

pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04, III. ÚS 480/2012).

Podľa zistení ústavného súdu uznesenie krajského súdu (v sťažnosti označený ako porušovateľ v 2. rade, pozn.) sp. zn. 1 To 91/2011 zo 7. septembra 2011 sa stalo právoplatným toho istého dňa, teda 7. septembra 2011, a právnej zástupkyňi sťažovateľa bolo doručené 5. decembra 2011, teda v čase presahujúcom dva mesiace pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, ktorá bola doručená ústavnému súdu až 15. augusta 2012.

V súvislosti s posudzovaním otázky, či sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas, teda v lehote podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého podnet na podanie mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je v danom prípade podnet na podanie dovolania podľa zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), nemožno považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý by bol predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ústavy. Ak sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu všeobecného súdu, ústavný súd z hľadiska plynutia lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neprihliada na dátum podania podnetu na podanie mimoriadneho opravného prostriedku smerujúceho proti konkrétnemu rozhodnutiu všeobecného súdu ani na dátum doručenia oznámenia orgánu verejnej moci o tom, akým spôsobom bol tento podnet vybavený (m. m. I. ÚS 49/02, IV. ÚS 200/05 a I. ÚS 466/2011 a iné).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že pre posúdenie otázky, či sťažnosť vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu bola podaná včas, teda v dvojmesačnej lehote podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, bol preň relevantný dátum doručenia právoplatného uznesenia krajského súdu právnej zástupkyňi sťažovateľa.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, a s prihliadnutím na dátum právoplatnosti uznesenia krajského súdu (7. septembra 2011) a dátum jeho doručenia právnej zástupkyňi sťažovateľa (5. decembra 2011), ako aj so zreteľom na deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu (15. augusta 2012) ústavný súd považoval za dostatočne preukázané podanie sťažnosti v tejto časti po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 301/04, III. ÚS 156/06, III. ÚS 187/06, III. ÚS 143/07). Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene.

K námietkam sťažovateľa o porušení jeho práv postupom ministerstva spravodlivosti vo veci sp. zn. 18893/2012-61/D/284 zo 7. júna 2012

Zo sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ v petite sťažnosti namietal aj porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru listom ministerstva spravodlivosti (v sťažnosti označené ako porušovateľ v 1. rade, pozn.), ktorým bol jeho podnet na podanie dovolania z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku odložený.

Ústavný súd konštatuje, že pokiaľ ide o námietku sťažovateľa o porušení čl. 144 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru listom ministerstva spravodlivosti, táto sa javí ako zjavne neopodstatnená. Podľa názoru ústavného súdu nie je daná príčinná súvislosť medzi namietaným porušením uvedených článkov podľa ústavy a medzinárodnej zmluvy postupom ministerstva spravodlivosti. Obidva namietané články v sebe zahŕňajú garancie spojené so súdnou mocou a rozhodovacou činnosťou súdov, pričom k súdnej moci nemožno zaradiť ministerstvo spravodlivosti ako ústredný orgán štátnej správy.

Pozornosti ústavného súdu neušlo, že sťažovateľ v petite sťažnosti pomenoval a označil základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako základné právo na súdnu ochranu.

Pritom tvrdil, že k jeho porušeniu malo dôjsť aj postupom ministerstva spravodlivosti. Vzhľadom na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je len právo na súdnu ochranu, ale aj právo na inú právnu ochranu poskytovanú príslušným orgánom verejnej moci, ktorým je aj ministerstvo spravodlivosti, ako aj s prihliadnutím na odôvodnenie sťažnosti, ústavný súd nepovažoval za právne významné vyzývať sťažovateľa na odstránenie tohto nedostatku podania, ktorý vo vzťahu k ministerstvu spravodlivosti spočíval len v nesprávnom pomenovaní relevantného článku ústavy. Ústavný súd považoval nepochybne za preukázané, že sťažovateľ v tejto súvislosti namietal porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a listom ministerstva spravodlivosti.

S poukazom na svoju doterajšiu rozhodovaciu činnosť (obdobne napr. II. ÚS 14/04, II. ÚS 144/05) ústavný súd uvádza, že na akceptovanie, resp. vyhovenie podnetu na podanie mimoriadneho opravného prostriedku (v danom prípade podnet sťažovateľa ako poškodeného na podanie dovolania podľa Trestného poriadku) nie je právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho akceptovanie a príslušný orgán verejnej moci (v danom prípade minister spravodlivosti) nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Podstatné je, aby sa kompetentný orgán verejnej moci uvedeným podnetom riadne zaoberal.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, resp. iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je determinovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc

všeobecných súdov, resp. iných orgánov verejnej moci, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci príslušným kompetentným orgánom verejnej moci nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Ústavný súd pripomína, že tak ako všeobecný súd pri svojej rozhodovacej činnosti, ani orgán verejnej moci, ktorý sa zaoberá podnetom, nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené či už účastníkom konania alebo stranou v konaní, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Preto aj odpoveď ministerstva spravodlivosti, ktoré stručne a jasne objasnilo skutkový a právny základ danej právnej veci, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu bolo plne realizované právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 7 ods. 5 a čl. 12 ods. 1 ústavy (obdobne napr. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05, II. ÚS 459/2011). Závery ministerstva spravodlivosti totiž vo svetle námietok sťažovateľa vyznievajú logicky a relevantne.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť v tejto časti už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2012